

taci s realitou. Ale já přednášku nepotřebovala – protože i když jsem to ještě nevěděla, za pouhých pár hodin mě s realitou čekal fakt tvrdý střet.

„Budeme mít psa!“ vyhrkla jsem a štouchla Deandra do ramene.

„Au!“ vyjekl. „Já vím. Uši mi fungují.“

„Když mi bylo tolik co tobě, Michelle, měla jsem korigiho,“ řekla mi máma. „Fenku Isoldu – byla zlatíčko.“

„My jsme vždycky měli voříšky,“ prohodil táta. „Můj první čistokrevný pes byla Loulou.“

Loulou byla vysloužilý závodní chrt, kterého naši adoptovali krátce po svatbě. Jsem s ní vyfocená, když mi byly dva a Deandrovi šest, ale nepamatuju si na ni. Byla fakt krásná, s dlouhýma nohama a protáhlým elegantním čenichem.

„Třeba si pořídíme dalšího chrta,“ zadoufal Deandre. Viděla jsem fotky, jak spí s Loulou venku na sluníčku, stulení k sobě jako dvě štěňata.

„Uvidíme, co nám nabídnou,“ pronesla máma a zajela na parkoviště před útulkem. „Nejspíš tady budou hlavně voříšci, ale to je v pohodě. Já i tatínek si myslíme, že je důležité adoptovat si pejska z útulku.“

„Abychom mu poskytli krásný domov!“ řekla jsem. „Chudáček opuštěný pejssek!“ Líbila se mi představa, že zachráníme osamělého pejska, který bude mít konečně pocit, že ho někdo chce.

Paní na recepci byla radostí bez sebe, že nás vidí. Jmenovala se slečna Hameedová a dlouhé tmavé vlasy měla v zátylku spletené do objemného drdolu. Její triko bylo stejně zářivě zelené jako můj šátek a šíleně rychle psala na počítači.

Zatímco s ní naši mluvili, nadšeně zatleskala. „Och, právě tu máme několik úžasných pejsků!“ Měla moc hezkou intonaci, kdy všechna „o“ zněla melodičtěji, než je obvyklé. „Doufám, že najdete toho pravého. Snažíme se, aby tu měli všechno, co potřebují, ale všem by se hodila skvělá rodina, která je bude milovat.“

Usmála jsem se na Deandra. Byla jsem přesvědčená, že budeme skvělá rodina pro každého psa!

Slečna Hameedová nás odvedla do dlouhé betonové chodby. Po obou stranách se nacházely velké, prostorné kotce a v každém z nich byl jeden pes, miska na vodu, několik hraček a obrovský polštář nebo pelíšek v koutě. Bylo to tady mnohem hezčí než útulky v depresivních televizních reklamách. Ale pořád to nebylo tak hezké, jako kdyby žili v opravdovém domově s rodinou, která se o ně stará.

Když nás pejsci zaslechli přicházet, většina se rozběhla k mřížím a spousta jich začala štěkat. Přitiskla jsem si dlaně na uši, jenže pak jsem nerozuměla slečně Hameedové, když jednotlivé pejsky představovala.

V prvním kotci vlevo ležel na polštáři v zadním rohu německý ovčák. Jen na nás smutně mžoural, jako by byl